

Casa Familia

Nathalie Pagie bij Boekerij:

De toneelclub

De campus

De Tara en Diego-serie:

Paradijsvogels

Casa Familia

Rio Grande

De Trip

IJsengel

Noordkaap

Helsinki

Camping Oosthoek

Vuurduivel

Verhalen:

Familieweek Domburg

De grot

Cake

Gekke tante Julla

Kerst in De Eetkeet

Koning van het bos

www.boekerij.nl

Nathalie Pagie

Casa Familia

De zinderende zon aan de Costa
legt meer bloot dan je lief is

Eerste druk 2017
Zesde druk 2022

ISBN 978-90-599-0100-1

ISBN 978-94-023-0780-1 (e-book)

NUR 305

Omslagontwerp: bij Barbara
Auteursfoto: © Artstudio23.com
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2017 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Have you come here for forgiveness
Have you come to raise the dead
Have you come here to play Jesus
To the lepers in your head
U2 – 'One'*

*Sometimes dead is better
Stephen King – Pet Sematary*

Tien jaar eerder

Die laatste zondag van juli begon even zorgeloos als de dagen ervoor. Het was vroeg warm, de ramen en deuren van het huis stonden open en de kinderen speelden met emmers water in de tuin. Pier zou over een week pas terugkomen van het booreiland en zelf was Kat van plan die dag de gordijnen af te halen om de rooklucht van Piers pijptabak eruit te wassen, maar iets hield haar tegen. Door haar slaapkamerraam staaarde ze al minutenlang naar haar drietal in de tuin. Zoals altijd spande de tweeling samen tegen hun oudere zus. Tommy dreef haar met de tuinslang in de richting van Lex, die met een volle emmer klaarstond om Matte nat te gooien. Toen zij struikelde over een van de scheerlijnen van het tentje midden op het veld, greep Lex zijn kans. Onder luid gejoel van de jongens en enthousiast geblaf van Ollie gutste het water over Matte heen. Die sprong snel op, greep de tuinslang en rende op haar beurt achter de jongens aan.

Ze besepte het niet, maar later, toen deze dag voorgoed in haar geheugen stond gegrift, wist ze dat het toen al niet goed voelde. Er hing iets in de lucht, een haast tastbare spanning, die maakte dat er die ochtend niets uit haar handen kwam. Het was in de keuken, na haar derde kop koffie, toen ze schrok van de deurbel. De vrouw voor haar deur had ze nooit eerder gezien: mager, pluizig zwart haar en een bleek gezicht. Vanachter haar bril met transparant montuur keek ze Kat strak

aan. Even leek ze te wachten op een vraag of opmerking van Kat, maar toen die niets zei, stak ze abrupt haar arm naar voren. De foto in haar hand toonde een zwart-wit tafereel dat Kat op een vreemde manier bekend voorkwam. Vertwijfeld zette ze een stap naar voren om het beeld beter te bekijken. Het tentje leek op het exemplaar dat haar kinderen in de tuin hadden opgezet. Uit de ingang staken twee benen met net zulke schoentjes als die van Lex en de hond in het gras naast de tent leek op Ollie. Een lichte paniek bekwam haar, maar ze wilde er nog niet aan toegeven. Ze keek de vrouw niet-begrijpend aan.

‘U ziet het goed, mevrouw,’ sprak de vrouw, met een accent dat Kat zo snel niet kon thuisbrengen. ‘Dit is een foto van uw tuin, ik heb hem net gemaakt. De kinderen hebben we in de tent gelegd. We moesten ze iets geven, anders...’

Meer hoorde Kat niet. Ze stootte door de gang en de woonkamer naar de openslaande tuindeuren, die uitzicht boden op het gazon. Ze was altijd tevreden geweest met haar tuin, maar nu vervloekte ze de grootte ervan. De afstand tot het tentje was zo’n honderd meter en als ze haar ogen toekneep zag ze de schoentjes van Lex eruit steken. Ze lagen net zo stil als op de foto en ook Ollie bewoog niet meer.

Volledig in paniek sprintte ze het terras over. Dat er een dikke kale man in de weg stond, zag ze wel, maar het drong niet tot haar door. Zelfs toen hij haar tackelde, op haar sprong en een hand op haar mond drukte, wilde ze hem niet zien. Als een wild dier klauwde ze om zich heen en probeerde ze zich om te draaien. Tevergeefs. De man verstevigde zijn druk en klemde haar muurvast tegen de tegels van het terras. Met ogen als knikkers staarde Kat hem aan. Haar brein registreerde dat hij flink zweette, dat hij loenste en stonk, maar het deed haar niets. Ze had slechts één doel voor ogen en zodra ze doorhad

dat hij haar bovenlichaam in bedwang had maar haar benen vrijliet, trok ze haar knieën naar zich toe om die zo hard ze kon in het kruis van haar belager te planten. Het lukte deels, haar knieën raakten eerst zijn forse buik. Hij gromde en liet zijn lijf op Kat zakken, zodat ze geen kant meer op kon. Boven haar verscheen het gezicht van de vrouw die haar de foto had laten zien.

‘Verzetten heeft geen zin,’ sprak ze fel. Ze boog zich over Kat heen en keek haar dwingend aan. ‘Nu goed luisteren, ja?’

Kat knikte. De hand op haar mond benam haar de adem en door haar neus kreeg ze onvoldoende lucht binnen. Haar hele ziel en zaligheid schreeuwde om haar kinderen, maar ze was machteloos. In doodsangst probeerde ze te begrijpen wat de vrouw zei.

‘Als u meewerkt, is alles zo voorbij. Uw kinderen zijn enkele uren verdoofd, daar merken ze straks niets meer van. We nemen u mee naar onze bus in de straat. Werk mee en wees stil, dan is er weinig aan de hand. Begrijpt u dat?’

Kat knikte opnieuw, maar zodra de man van haar af rolde om te gaan staan, sprong ze op en rende de tuin in. De vrouw was onverwacht snel. Ze wierp zich op Kat zodat ze opnieuw op de grond viel en sloeg haar hard in haar gezicht.

‘Meewerken, zei ik!’ Vloekend hees ze Kat overeind en duwde haar in de armen van haar compagnon. Met een verbeteren gezicht griste de vrouw een rol tape uit haar jaszak, scheurde er een stuk af en plakte het ruw over Kats mond. Daarna gebaarde ze naar het huis. Onmiddellijk sleurde de man Kat het terras over. De tranen stroomden over haar wangen. Ze kon niet bevatten wat er gebeurde, voelde enkel dat ze steeds verder weg werd gevoerd van de tent met haar verdoofde kinderen. Waarom verdoofd? En hoe dan? Waren ze bedwelmd met een vloeistof of hadden ze een prik gekregen?

Wat moesten ze bang geweest zijn. Ze kermde, haar maag kromp voelbaar ineen. Hoe bestond het dat ze niets had gezien of gehoord?

De voordeur stond nog open en nu pas zag ze het zilvergrijze busje, geparkeerd in het gras langs de laan voor haar huis. De vrouw liep vooruit om de achterdeuren te openen. Het pad naar de weg was een meter of dertig lang. In theorie zou ze nu gezien kunnen worden, maar het huis aan de overkant stond al maanden leeg en de burens links en rechts van haar vierden vakantie. Ze hadden haar gevraagd de planten water te geven en de post uit de brievenbus te halen en zouden nog zeker twee weken wegblijven. Toch speurde ze de weg af, zoekend naar wie dan ook, een postbode, een wandelaar, iemand die haar helpen kon. Er was niemand en plots overviel haar een vreemd soort gelatenheid. Alsof dit niet haar nachtmerrie was, maar die van een ander en zij van een afstand toekeek. Wat haar in het busje wachtte, wist ze niet, maar ze moest het doorstaan om daarna bij haar kinderen te zijn. Ze zouden haar nodig hebben. Zonder zich verder te verzetten liet ze zich meevoeren naar de achterzijde van de bus, waar de vrouw haar tussen de kieren van twee zwarte gordijnen opwachtte. Kat stapte naar binnen en hoorde hoe de deuren achter haar werden dichtgegooid.

1

Half verscholen achter een stevige boom genoot Tara Linders van een sigaret. Ze had zich afgezonderd van de groep uitzinnige collega's die even verderop met een op het oog onbegrijpelijke oefening bezig was. Op elkaars schouders schoven ze een zware balk langs een geknoopt touw. Er werden instructies over en weer geschreeuwd en om de paar minuten klonk er een luid gejuich. Dat samenwerking de sleutel tot succes was, mocht inmiddels duidelijk zijn. Alle opdrachten in het programma waarmee ze die ochtend waren gestart, konden alleen met vereende krachten worden opgelost. Wat dat betreft had dit weekend teambuilding in de Belgische Ardennen zijn doel al bereikt: journalisten en vormgevers van dagblad *De Dageraad* stonden schouder aan schouder met hun nieuwe collega's van *De Gazet* uit Vlaanderen. Nu de fusie, na maanden van onderhandelingen, formeel een feit was, stond een teambuildingsactiviteit voor alle medewerkers bovenaan de wensenlijst van de directie. Deelname verplicht, en dus waren Tara en haar directe collega Diego Martinez die ochtend voor dag en dauw naar La Roche-en-Ardenne gereden, in de provincie Belgisch Luxemburg.

Na drie opdrachten was Tara er klaar mee; aan samenwerken had ze een broertje dood. Haar hele leven voer ze al haar eigen koers en ze was niet van plan die te wijzigen. Ze zou niet eens weten hoe. Om Benno een plezier te doen was ze dit

weekend zonder protest meegegaan en had ze tijdens de eerste opdrachten haar beste beentje voorgezet. Maar er zat een grens aan haar vermogen tot sociale omgang en die was nu bereikt. Ze keek naar haar chef die als een bezetene zijn nieuwe collega's stond aan te moedigen. Zijn paarse wangen vloekten met het weinig flatterende oranje trainingspak. Tara glimlachte. Hoewel ze het nooit zou toegeven, was Benno een van de weinige mensen voor wie ze een zwak had. Eerst en vooral omdat hij haar de baan bij *De Dageraad* had gegeven, waarmee ze haar leven na een zwarte periode weer op de rit had gekregen. Zonder zijn vertrouwen had ze geen nieuwe start kunnen maken en was het maar de vraag wat er van haar terechtgekomen zou zijn. Daarnaast liet hij haar vrij. Hij begreep dat Tara het beste werk leverde als hij haar haar gang liet gaan. Dat lukte niet altijd; in vijf jaar tijd waren er meerdere aanvaringen geweest. Toch was er wederzijds respect ontstaan.

Hoe anders was dat voor Diego, de enige collega met wie Tara wel kon en wilde samenwerken. De relatie tussen hem en Benno was ronduit explosief. Diego's felle karakter, afkomstig van zijn Mexicaanse voorouders, en zijn hang naar vrijheid botsten bijna wekelijks met het strakke regime dat Benno hem oplegde. Waar hij bij Tara de teugels liet vieren, leek hij daar bij Diego niet toe in staat. Steeds was de financiële nood waarin de krant jarenlang verkeerde, reden genoeg om Diego strak te houden. Salarisverhoging was onbespreekbaar, thuiswerken niet aan de orde en voor een klus naar het buitenland reizen geen optie. Toen Tara vorig jaar in ruil voor een smak advertentiegeld toch op reportage naar Aruba werd gestuurd, waren de rapen gaar. De ruzie met Benno had Diego bijna zijn baan gekost. Tara hoopte dat de fusie met *De Gazet* het voortbestaan van beide dagbladen verzekerde en dat het voortduren-

de tekort aan financiën voorbij was. Ze had het naar haar zin bij de krant en wilde er graag nog een tijdlang door.

‘Hier ben je!’ klonk het plots achter haar. Ze draaide zich om en keek in het stralende gezicht van Diego. Er kleefde zand aan zijn bezwete voorhoofd en zijn donkere ogen glommen. Als fanatiek hardloper voelde hij zich in deze sportieve omgeving volledig in zijn element. ‘Doe je niet meer mee?’

Tara nam een laatste trekje en drukte de peuk tegen de boom. ‘Ik heb genoeg gedaan. Volgens mij staat er een lunch op het programma,’ zei ze terwijl ze haar capuchon af trok en de zon haar rode haar een mooie gloed gaf. Ze had het aan één kant op laten scheren, en aan de andere kant vielen haar lokken tot op haar schouder. Samen met haar donkerbruine ogen, de standaard zwarte capuchontrui, skinny jeans en kistjes gaf het haar het stoere voorkomen dat bij haar paste. Haar tengere gestalte deed soms anders vermoeden, maar Tara Linders was geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.

‘Klopt,’ zei Diego. ‘En vanmiddag de runs. Ik doe de vijftien. Jij?’

Tara trok een grimas. Met haar conditie zat het goed. Ze was wekelijks in de boksschool te vinden en dolf in de ring zelden het onderspit. Maar om nu met zesendertig onbekenden over een modderig parcours te rennen, dat zag ze niet zitten. Ze zuchtte diep en wilde net antwoorden toen een woeste brul haar onderbrak. Geschrokken keken ze in de richting van de groep, waar enkele collega’s haastig de zware balk optilden en even verderop lieten vallen. Op de grond lag Benno met een van pijn vertrokken gezicht. Zijn scheenbeen stak dwars door de linkerpijp van het oranje trainingspak.

2

Nadat de ambulance Benno met gillende sirenes had afgevoerd, was de stemming in de groep bedrukt. Tijdens de lunch in het restaurant van het bungalowpark, waar ze voor het weekend waren neergestreken, werd medegedeeld dat iedereen die middag zijn eigen gang kon gaan en dat het programma de volgende dag zou worden hervat. Diego had zijn zinnen gezet op de vijftien kilometer en wist een paar collega's zover te krijgen na de lunch met hem mee te gaan. Vlak voor vertrek hield Tara hem tegen.

‘Mag ik je auto lenen, vanmiddag?’

‘Waarom? Waar ga je heen?’ vroeg hij plagerig. ‘Is dit niet het moment om je nieuwe collega's beter te leren kennen? Gezellig samen theedrinken of een wandelingetje maken?’ Hij moest lachen toen hij Tara's chagrijnige blik zag. Als geen ander wist hij hoeveel moeite het haar kostte om in groepen te functioneren. ‘Het is al goed,’ stelde hij haar gerust, terwijl hij zijn autosleutels overhandigde. ‘Rijd gerust een rondje, het is hier mooi.’

Dat was het zeker. Op slechts een paar uur van Nederland bevonden ze zich in een totaal andere wereld. Tientallen charmante dorpen leken als speldenknopjes tussen het naaldbomenwoud geprikt. In de late septemberzon waren de eerste herfstkleuren al zichtbaar en dat gaf het landschap een sprookjesachtige aanblik. Tara voelde de frisse lucht door het

open raam van Diego's Volvo op haar wangen tintelen. Ze hield van dit weer; hier kon ze ademen, in tegenstelling tot warmere oorden waar ze met haar bleke huid niet bestand was tegen de felle zon. Met spijt in haar hart dacht ze aan Marieke, die ondanks haar drugsverslaving en de verkeerde mensen om zich heen, op Aruba wilde blijven wonen. Tara had geprobeerd haar oudste en enige vriendin over te halen terug naar Nederland te komen, maar dat was niet gelukt. De kans dat ze elkaar op korte termijn zouden zien, was nihil. En dat drukte extra zwaar op Tara's eenzame bestaan. Ze woonde samen met Huub, een rottweiler die ze jaren geleden als pup uit het asiel had geplukt. Samen redden ze zich prima, maar leuk was het niet altijd.

Op een plein in Lavacherie parkeerde ze de auto naast een kleine supermarkt, waar ze een krant kocht en zes pakjes sigaretten. Buiten stak ze er een op. Een paar straten verder vond ze een bankje met uitzicht op een vallei waar een kudde schapen graasde. De rust zou compleet zijn geweest als niet al na een paar minuten drie jongens van een jaar of vijftien ruziënd de straat in kwamen. Een van de jongens beende met stevige pas en met zijn blik op oneindig voor de anderen uit. Zijn halflange haar bedekte deels zijn gezicht en zijn spijkerjack en gympen waren tot op de draad versleten. De twee achtervolgers riepen hem dingen toe in een rap Frans dialect dat Tara niet verstond. Opeens schoot een van de volgers naar voren en trapte de voorste jongen hard in zijn rug. Hij kreunde en viel op zijn knieën, maar stond direct weer op, om het op een rennen te zetten. De twee anderen zetten ook aan, maar hadden geen rekening gehouden met een roodharig grietje dat op het bankje zat te roken. Ze ging wijdbeens voor de jongens staan en versperde hun de weg. De jongens stopten abrupt en keken haar verbaasd aan. Een van de twee riep iets in het Frans. Tara

verstond het niet, maar zag aan zijn brutale smoelwerk dat het geen vriendelijke begroeting was. In plaats van een antwoord schonk ze hem een ijzige blik en schudde ze haar hoofd langzaam van links naar rechts. Haar boodschap was duidelijk, maar de jongens leken niet onder de indruk. De langste van de twee stapte dreigend naar voren en haalde uit naar Tara's gezicht. Sneller dan hij verwachtte dook ze weg en plantte haar vuist zo hard ze kon tegen zijn nieren. De jongen sloeg dubbel van de pijn.

'Oprotten!' riep Tara. 'Of wil je er nog een?' Ze wist niet of ze haar konden verstaan, maar de betekenis van haar woorden was glashelder. De achterste jongen trok zijn vriend met zich mee, terug naar waar ze vandaan kwamen. Tara keek hen na en voelde de adrenaline door haar lijf razen. Als ze getuige was van onrecht kon ze zich niet inhouden en twee tegen één was hoe dan ook oneerlijk. Ze speurde de weg af naar de weggevluchte jongen, maar die was nergens te bekennen. Met haar krant en sigaretten liep ze terug naar Diego's auto. Het leek haar verstandig te vertrekken, voordat de jongens hulp troepen zouden inschakelen en verhaal kwamen halen.

3

In de rij voor het buffet had Diego die avond het hoogste woord. Zijn vijftien kilometer had hij in een razend tempo afgelegd en dat stemde hem vrolijk. Hij maakte grapjes en complimenteerde de kok met de heerlijk geurende lasagne, die hij in grote hoeveelheden op zijn bord schepte. Tara zag hoe hij geanimeerd een praatje maakte met verschillende collega's in het restaurant, voordat hij met een tevreden zucht tegenover haar plaatsnam.

‘Zo. Smakelijk,’ zei hij met een vorsende blik op Tara's bord, waar twee pizzapuntjes koud lagen te worden. ‘Eet je niet?’

‘Ik heb genoeg aan mijn lunch,’ zei Tara. Ze nam een grote slok koffie en vertelde hem over de ruzie die ze die middag had gestopt.

‘Goeie zet,’ zei Diego, die aandachtig had geluisterd, ‘maar toch moet je voorzichtig zijn met zulke dingen. Je weet niet wat er speelt en zulke gastjes kunnen makkelijk wapens dragen. Voor je het weet, heb je een mes tussen je ribben.’

Tara haalde haar schouders op. ‘Daar ben ik te snel voor. En niets doen terwijl ik er met mijn neus bovenop zit, kan ik niet.’

‘Weet ik,’ knikte Diego. ‘Nog iets over Benno gehoord?’

‘Tjalling vertelde dat zijn been in het gips is gezet en dat hij vanavond naar huis wordt gebracht. Die zien we niet meer dit weekend.’

‘Oké, toch jammer.’

‘Jammer?’ snoof Tara. ‘Sinds wanneer ben jij Benno’s beste vriend?’

‘Dat ben ik zeker niet,’ zei Diego verontwaardigd, ‘maar ik vind dit een tof weekend en ik gun niemand een gebroken been.’ Hij nam de tijd om een grote hap lasagne weg te werken. ‘Ik denk dat die fusie het beste is wat ons kon overkomen. De druk is van de ketel, er zijn weer dingen mogelijk. Kijk maar naar Benno, lijkt het niet alsof hij wat rechter loopt?’ Hij grinnikte. ‘Nou ja, voorlopig niet, maar de last is van zijn schouders. Een nieuwe club mensen geeft energie, ik kijk ernaar uit om met de hele groep twee kranten te maken.’

‘Twee kranten,’ herhaalde Tara, ‘dat wordt nog harder werken, let maar op.’

‘Ik denk het niet. Alleen zullen we meer moeten reizen om een Nederlands en een Vlaams dagblad te vullen. Dat vind ik geen enkel probleem, sterker nog, daar heb ik ontzettend veel zin in.’

Tara zweeg. Ze vermoedde dat de financiële zorgen van beide kranten met de fusie niet zonder meer verdampt waren, maar wilde het vrolijke humeur van Diego niet verpesten. ‘Hoe is het met Nona en Max?’ vroeg ze.

Meteen trok er een schaduw over Diego’s gezicht. ‘Goed,’ zei hij stug. Toen Tara hem vragend aan bleef kijken, zwichtte hij. ‘Met de tweeling is alles oké, met Yvonne en mij gaat het minder. Er zijn te veel ruzies, steeds over hetzelfde, ik ben er te weinig, ik werk te veel, ik doe het nooit goed.’ Hij zuchtte. ‘Daarom heb ik volgende week die week vakantie opgenomen, dan gaan we met z’n vieren naar Turkije, zo’n all-inclusive toestand. Even wat tijd samen, dat hebben we nodig.’

Dat laatste kwam er zo geforceerd uit dat duidelijk bleek dat de vakantie niet het idee van Diego was geweest. Tara wist niet goed wat ze moest zeggen. Van tijd tot tijd vroeg ze zich af hoe

het zou zijn om een gezinsleven te hebben, altijd mensen om je heen. Soms verlangde ze ernaar, maar vaker zag ze ook de voordelen van haar kluizenaarsbestaan.

‘Het valt vast mee,’ stak ze haar collega een hart onder de riem. ‘Ga zwemmen met je kinderen. Voor je het weet ben je terug, kunnen we weer veel te hard werken.’

4

Die nacht kon Tara de slaap niet vatten. De twee Vlaamse collega's in de kamer naast haar lagen al uren plat. Hun zware ademhaling was hoorbaar in het hele huisje, dat ze bij aanvang van het weekend met z'n vijven toegewezen hadden gekregen. Twee al wat rijpere dames van de Vlaamse redactie Kunst en Cultuur hadden de ruimste slaapkamer met badkamer in beslag genomen. Hennie en Tobias, vormgevers bij *De Dageraad*, waren neergestreken in een hok met stapelbed en dat liet de kamer met tweepersoonsbed over voor Tara.

Hennie en Tobias had ze sinds het avondeten niet meer gezien, maar ze wist haast zeker dat ze met de meeste anderen te vinden waren in de kantine naast de frituur. Diego zat er ook en had haar per app gevraagd een borrel te komen drinken. Tegen beter weten in, want dat ze niet zou komen, wisten ze allebei. Tara was een einzelgänger en als ze iets vreselijk vond was het een ruimte vol mensen die hun best deden het gezellig te maken. In plaats daarvan had ze een wandeling gemaakt en een boek uitgelezen. Nu was het kwart voor twee en snakte ze naar een sigaret. Ze gooide de kaart van de Ardennen, die ze in haar nachtkastje gevonden had en uitgebreid had bestudeerd, op de grond en trok snel wat kleren en haar kisten aan. Geruisloos liep ze naar buiten waar de kou haar vingers deed tintelen. Rillend stak ze een sigaret op.

Al na een paar tellen werd haar aandacht getrokken door

een geluid dat ze niet direct kon thuisbrengen. Het kwam van links, dieper het bos in. Ze kneep haar ogen tot spleetjes, maar het was te donker. De buitenlampen aan de vier bungalows verderop verlichtten enkel een deel van de gevels. Ze deed de zaklamp in haar telefoon aan en volgde het slingerpad dat de huisjes met elkaar verbond. Na een paar meter stopte ze om opnieuw te luisteren. Even was het stil, tot een zacht gekerm haar blik naar rechts trok, waar ze een glijbaan en een klimtoestel ontwaarde. Met de telefoon voor zich uit sloop ze verder tot ze naast het toestel stond en er schuin achter kon kijken. Haar hart sloeg over toen ze recht in de geschrokken ogen van Tobias keek. Hij leunde met zijn rug tegen het klimtoestel en liet zijn handen rusten op het hoofd van een blondine die op haar knieën voor hem zat. Tara herkende haar als een van de nieuwe Vlaamse collega's. Zacht kreunend bewoog ze haar hoofd op en neer, zich niet bewust van de toeschouwer die plots was opgedoken. Vertwijfeld liet Tobias haar hoofd los. Even leek hij niet te weten wat te doen, maar toen legde hij gedecideerd een vinger op zijn lippen ten teken dat Tara stil moest blijven. Stoïcijns hield ze zijn blik gevangen, tot ze achteruit stapte en het speeltuintje verliet.

Hij kon het niet gezien hebben want haar emoties toonde ze zelden, maar inwendig kookte ze. Nog geen drie maanden geleden had hij huilend op de redactie gezeten, omdat hij zo'n verdriet had om zijn scheiding. Hij was verliefd geworden op een ander en dat maakte een einde aan zijn huwelijk van tien jaar. Zijn nieuwe vriendin en haar kinderen waren bij hem ingetrokken en zijn eigen kinderen zag hij alleen nog om het weekend. Hij twijfelde eraan of hij de goede keuzes had gemaakt en lag er nachten wakker van. Tara stond erbij toen Diego hem troostte en was zelfs koffie voor hem gaan halen. En dan dit. Ze liet haar peuk vallen en stampte erop. Weer een

bewijs dat je niemand kon vertrouwen en dat je in je eentje beter af was. Ze liet haar hoofd achterover zakken en staarde naar de pikzwarte sterrenhemel. Wat deed ze hier in godsnaam? Waarom was ze niet thuis bij Huub? Met een steek in haar hart dacht ze aan haar trouwe kameraad, die ze dit weekend thuis had achtergelaten. Verkleumd van de kou slofte ze terug naar de bungalow. Daar kroop ze met kleren en al onder het dekbed, om pas tegen de ochtend in een rusteloze slaap te vallen.

5

De volgende ochtend was de stemming in de kantine zo uitgelaten dat Tara niet wist hoe snel ze met een mok koffie naar buiten moest vluchten. De hemel kleurde strakblauw. Het was fris, maar met twee capuchontruien onder haar leren jack en een sjaal om haar nek was het te doen. Ze genoot van de geur van koffie en dennennaalden die in haar neus omhoogkroop. Het vage voornemen om dit weekend te laten voor wat het was en de eerste trein naar huis te nemen, liet ze varen. Haar werk was haar leven, daar had ze veel voor over, zelfs een survivalweekend. Ze besloot dan ook mee te doen aan de dropping die na het ontbijt op het programma stond.

Een taxibusje bracht de nieuwbakken collega's in groepjes naar diverse plekken in de omgeving. Slechts met een kompas als hulpmiddel moesten ze hun weg terugvinden naar het bungalowpark, waar de winnaars een gigantische slagroomtaart wachtte. Diego ging met twee mannen voorop en leidde hen langs de rivier de Ourthe een schilderachtig plaatsje in, waar marktlui fluitend hun kramen in elkaar zetten. Er stond een treintje dat in het hoogseizoen toeristen rondreed, maar nu geen dienst had. De groep doorkruiste het centrum toen Tara een bekend gezicht zag. Boris, een van de survivalinstructeurs die hen de vorige ochtend begeleid had, snelde aan de overkant van de straat een café in. Hij keek niet op of om en zijn gezicht stond op onweer. Tara checkte haar collega's. De

dames waren druk in gesprek en Diego en zijn vrienden hadden enkel oog voor het kompas. Waarom zou Boris zo kwaad zijn? Gisteren was hij al gespannen, ze herinnerde zich zijn strak opeengeklemd kaken. En toch had hij een oprechtere indruk gemaakt dan de twee andere instructeurs, met hun geforceerde high fives.

Ze stak de straat over om door de ramen van de kroeg te spieken. Boris stond achter de bar met zijn rug naar haar toe te praten met een man in een schort en een vlassig staartje in zijn nek. Het zwakke licht in de zaak maakte het lastig scherp te zien, maar het had er alle schijn van dat de man bang was. Hij leek Boris ergens van te willen overtuigen en streek herhaaldelijk door de lange pieken haar, die over zijn bijna kale schedel gedrapeerd lagen. Opeens trok Boris zijn elleboog naar achter en haalde uit. Zijn vuist raakte de barman vol op zijn kaak. De man stortte tegen een flessenrek en zakte ineen. Boris hief zijn knie en maakte twee felle trapbewegingen. Daarna draaide hij zich om, stormde het café uit en rende langs Tara de straat op, waarna hij in een zijstraat verdween. Het was in een paar tellen gebeurd. Tara zag dat haar collega's niets van het voorval gemerkt hadden. Ze zou aan moeten sluiten om met hen het bos in te gaan, maar dat kon ze niet. Na een laatste blik op de zijstraat waarin Boris was verdwenen, liep ze het café in.

Binnen rook het muf en uit de televisie aan de wand klonk het schelle scheuren van racewagens. De wedstrijd werd nauwlettend gevolgd door een bejaarde man in een rolstoel, die ze zojuist niet had gezien. Ze hield even in, maar toen de oude man taal noch teken gaf, haastte ze zich achter de bar. De barman lag uitgestrekt op de vloer en leek buiten bewustzijn. Snel griste ze een handdoek van een haakje, doopte hem in de speelbak en boog zich voorover om zijn zwellende kaak te